

Dale Drvin:

Pogovarjali smo se . . .

Pogovarjali? Kaj neki? I, saj veste: takim ljudem kakor smo mi, nikoli ne zmanjka pogovorov.

Pogovarjali smo se. Na misel nam je prišlo, da mora vsak povedati, česa si najbolj želi. In povedali smo vsak svojo željo, resno in resnično, tako, ki jo je mogoče izvršiti, in tako, ki bo vedno ostala le želja. Povedali smo si željo, ki zahteva veliko, in spet je prišla na vrsto želja, ki je zadovoljna z malim.

Pogovarjali smo se. Naj vam kar naravnost povem, kakšne so bile naše želje.

Žlebnikova Franica je rekla, da bi najrajši prebivala v zlati hiši. Ni tako napačna ta misel. Samo, kje je toliko zlata, da bi hišo naredili iz njega? Saj ga še za denar ni dovolj. Pa vseeno, če bo Bog dal in če bo sama hotela, bo pa vendar kdaj prišla Franica v zlato hišo . . . Kdaj bo to? Uganite!

Kopitarjev France je pa rekel, da bi rad imel novo hišo. Ni nemogoče. Če bo dosti dolgo živel, lahko se mu bo še želja izpolnila. To pa tem lažje, če bo še Hudnikov Lojze dosegel to, po čemer hrepeni njegovo srce. Ta fant bi bil namreč rad zidar.

Toda poslušajte, kako on namerava s svojim zidarstvom.

»Najrajši bi bil zidar. Ko bom zidar, bom pa naredil novo hišo. Ko bo pa hiša sezidana, bom pa napravil še okna.«

Jej! Kje na vsem božjem svetu tako delajo: Najprvo stene in potem, ko bo videl, da skozi stene ne

príde nič luči v hišo, bo pa šele steno preluknjaj in okna vdelaval. To je izguba!

Pa naj nam še Kremenjakova Micka pove, kaj si ona najbolj želi. »Da bi vedno krave pasla!« Skromna želja, pa vendar — težko se ji bo izpolnila. Micka je preprídna.

Lažje bo pa ustreči Kopišnjekovi Franci, ki hoče, da bi bile kmalu črešnje zrele, ali pa Hribovčevi Minki, ki se ji sline cede le po zrelih hruškah.

Debeljakov Tine bi bil pa rad bogat. Nevarna želja je to! Bogastvo jih je že mnogo pogubilo. Kaj, če bi še njega? Škoda bi ga bilo. Toda znabití si želi bogastva zato, da bi revežem pomagal? Lepa želja — samo da je med željo in resnico velik, zelo velik prepad. Kdo ve, kako bi bilo, če bi bil Tine zares bogat? Saj je, žal, le premnogokrat res, da se samó revež revežu smili.

Mihčeva Angela bi bila pa rada velika. Ta želja ji bo pa le veliko prezgodaj uslišana. In kadar bo velika, si bo pa želela, da bi bila spet majhna, da bi bila še enkrat otrok, a takrat se ji ta želja ne bo izpolnila.

Mnogo otrok pa želi novo obleko. Drobnetov France si je želi zato, da bi ga ljudje bolj gledali... Njegov bratranec in sestrična pa zato, ker je njiju sedanja obleka že vsa ponošena. No, ata in mama bosta že vedela, če je želja opravičena, in tako naredila, da bo prav.

Še Trdanov Lojze naj nam pové, kje plavajo njegove želje.

»Najrajši bi bil čevljar. Za vso vas bi delal nove čevlje, stare bi pa popravljaj. Atu in mami bi delal zastonj, drugim pa za denar. Ko bi se šel učít, bi rad imel več tovarišev, pa vsi bi morali manj znati

kakor jaz sam. Ko bom pa izučen, potem si pa to želim, da bi prišel k meni kakšen otrok. Koj bi pa potegnil dreto okoli njega, potem bi ga pa malo zboldel s šilom. Jaz bi pa vriskal od veselja.«

Take-le želje imajo nekateri otroci! Kdo bi si mislil! Ali so poredne ali celó hudobne? Kolikor poznamo Lojzeta, je dobrega srca, in končno: Ko smo že drugi vse dobro pobrali, kaj naj nam pa še on imenitnega pove? Imenitno pa biti mora. Znabiti zato je krenil — malo v stran?

J. E. Bogomil:

Čisto prau!

Roženova Dorica je prinesla od šivilje debelo knjigo. V knjigi ni bilo slik, pač pa vse polno štirioglatih suknenih krpic. In vsaka taka krpica je povedala, kakšno blago je letos naprodaj za novo obleko.

Knjigo je Dorica pokazala mami. In začeli sta izbirati.

»Če bi tole, Dorica? Tole je prav lepo,« so kazali mama na čeden vzorec.

»Teža že nikoli! Táko bo imela Kopačeva.«

»Ali ti potem ne smeš imeti?«

»Smem že, pa nočem.«

»Ali pa tole? Kako je čedno!«

»To je pa prekmečko.«

»No pa tole. To je pa svetlo in ne preveč pisano.«